No. 1639 — Zaterdag 29 Mei 1915. — 32ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
Waterkant No 4, Overzijde.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

De Nieuwe Begrooting

IN DEN

Kolonialen Raad.

III.

Alsnu kwamen de Gemachtigden van het Bestuur aan het woord.

Mr. J. B. Gorsira, Procureur-Generaal, dankte, ook namens de overige Heeren, den Voorzitter voor diens welkomsgroet, en den Heeren LANSBERG en ZEPPENFELDT voor de waardeering waarmede deze Leden hadden gesproken over de goede maatregelen door Regeering en Bestuur genomen om den nood dezer troebele tijden wat te gemoet te komen en zooveel mogelijk te verminderen. De Procureur achtte zich gelukkig den dank van beide Heeren aan den Gouverneur te kunnen overbrengen.

Het Lid ZEPPENFELDT moet zich echter niet al te zeer laten outmoedigen, omdat de Minister eenige posten zuinigheidshalve heeft geschrapt. Als er betere tijden aanbreken, zullen die posten weer op de begrooting worden gebracht en de zoo hoog gewenschte verbetering van den waterafvoer op Monteberde en de uitbaggering der Paardenbaai van Aruba wel worden ter hand genomen.

Het Lid WINKEL gaat echter te ver, waar hij meent, dat door den Minister te weinig rekening wordt gehouden met den Kolonialen Raad.

De Minister kan zeer goed notitie nemen van alles wat de Raad zegt, zonder diens zienswijze te deelen. Ten slotte komt immers alles neer op de verantwoordelijkheid van den Minister, die rekening moet houden met de draagkracht van het Moederland. Daarover kan de Raad niet oordeelen. De Minister leest, wat voor argumenten er werden aangehaald ten gunste van een post, maar overweegt ook de lasten die daardoor op het Rijk worden gelegd, en handelt dan volgens de overtuiging door hem gevormd overeenkomstig de gegevens.

Het vele schrappen in de Begrooting kan niet altijd een pleizierigen indruk maken, het getuigt volstrekt niet van gebrek aan waardeering voor den Kolonialen Raad.

Wat de Politie betreft, deze is zeer zeker niet zoo goed als het kan, maar er is evolutie ten goede. Gaandeweg wordt de Politie verbeterd.

Nu mag het Lid WINKEL echter niet denken, dat alle verbetering, welke hij persoonlijk verlangt, ook moet worden ingevoerd. Zijn klachten zijn geenszins altijd gegrond. Het oordeel van een Raadslid heeft gezag bij den Procureur, maar gaat toch niet boven het gezag van den Gouverneur, den Procureur, den Districtmeester, den Commandant van Politie, die allen meerdere malen den politiepost op de Kl. Berg geïnspecteerd hebben en nimmer geklaagd hebben, dat de Politie daar afwezig was. En die Inspectie geschiedt volstrekt niet op een van te voren bepaalden tijd, zoodat de Politie daar meermalen onverwachts wordt overvallen, doch van een geregeld afwezig zijn, was nimmer sprake.

Even ongerijmd mag de bewering heeten, dat op de „Handelskade" geen Politie zou zijn.

Aan de „Handelskade" staat permanent een agent op wacht, daarenboven komen er herhaaldelijk agenten voorbij, als ze van elders naar de Hoofdwacht gaan, welke er vlakbij is, of van de Wacht naar Scharloo etc. moeten. De Procureur heeft zich persoonlijk meermalen overtuigd van de aanwezigheid der Politie. En nu moet de Heer WINKEL niet denken, dat de toestand in den laatsten tijd verbeterd is, omdat hij erover geklaagd heeft. De Procureur verklaart hierbij, dat er naar aanleiding van die klachten volstrekt niets gedaan is en geen enkele verbetering in den dienst werd aangebracht. Maar het zal wel weer gegaan zijn, zooals altijd Op een gegeven moment heeft iemand politie noodig, in zenuwachtigen haast loopt hij naar buiten, kijkt even rond, ziet geen Politie en besluit dan, dat er geen Politie is. En dan heet het: Op de „Handelskade" is er nooit Politie te vinden.

Men moet niet overdrijven. Laat men zijn vermeende grieven eerst goed onderzoeken, anders mist men het recht, dat ze in ernstige overweging worden genomen.

De Heer **L. v. d. Veen Zeppenfeldt,** Administrateur van Financiën, meent de klacht van den Heer LANSBERG omtrent overdreven berichten in kranten over de armoede op Curaçao, Aruba en Bonaire onbeantwoord te mogen laten. Het Bestuur blijft alleen aansprakelijk voor berichten, welke van het Bestuur uitgaan.

Ook is het jammer, dat de Heer LANSBERG dit onderwerp ter sprake brengt, zonder daarover eerst gehandeld te hebben in de gewisselde stukken. Had de Administrateur maar in de verte kunnen vermoeden, dat de algemeene armoede ter sprake zou gebracht worden, dan had hij de rapporten mee kunnen brengen van de Gezaghebbers van Aruba en Bonaire en van de Districtmeesters op Curaçao. De Heer LANSBERG zou dan gehoord hebben, hoe nijpend de armoede is en hoe treurig de toestand.

De personen met mooie lintjes en strikjes, en zij die in auto's rijden, zijn niet de menschen die voor bedeeling in aanmerking komen. Natuurlijk blijft het altijd mogelijk, dat sommige personen misbruik maken van den algemeenen toestand. Apachen zijn er overal. Bedriegers en schurken treft men ook hier aan. Op dat punt is Curaçao niet exceptioneel De personen met de bedeeling belast weten dit en houden er rekening mede. Zij doen, wat in hun macht is om de gelden te geven aan hen voor wie ze bestemd zijn. In onze Kolonie is het gros der menschen arm. Voor den Heer ZEPPENFELDT geldt daarom de gulden regel: „liever aan velen, dan aan weinigen geven."

De personen, die van het Ondersteuningsfonds „Nederlandsche Antillen" gelden krijgen ter verdeeling onder de armen, zijn de Gezaghebbers van Aruba en Bonaire, de Districtmeesters op Curaçao en de Bestuursleden van 't fonds.

(NOTA BENE. — Een zeer vermakelijk intermezzo. De Heer LANSBERG is Secretaris—Penningmeester van dit Fonds; hij op de allereerste plaats moet waken over het goed bestejen der door hem verstrekte gelden. Klachten daarover in het publiek mag hij op de allerlaatste plaats uiten, en niet, dan na ze zelf met het Bestuur van het Fonds te hebben onderzocht. Zijn vage, onbewezen, publieke aanklacht is een slag in het gezicht, zich zelf en zijn eigen Bestuur toegebracht. Prosit! RED. AMIGOE).

De Heer ZEPPENFELDT is er zeker van, dat deze zaak voor het Bestuur een eerezaak is, en 't spijt hem daarop thans niet verder te kunnen ingaan, omdat het punt geheel onvoorbereid ter sprake is gebracht.

De uitdeeling van beschuiten aan de arme schoolkinderen was, en is nog noodig. Wel degelijk wordt er onderzocht van te voren, wie wel, wie niet geheel en al zonder eenig voedsel is Aan de meeste kinderen moet beschuit gegeven worden, maar niet aan allen, althans zoo was de toestand in het begin. Nu de armoede meer algemeen wordt, zal wel aan niemand der arme kleinen een beschuitje onthouden worden.

Dat 't misbruik van sterken drank in deze arme tijden nog veel te groot is, betreurt het Bestuur; steeds zal er naar gestreefd worden het met kracht tegen te gaan.

De Heer **H. Meerdink,** Inspecteur van het Onderwijs treedt voor het eerst op als Gemachtigde van het Bestuur. Toen hij zijn Verslag uitbracht, was hij slechts drie maanden in functie, zijn oordeel over 1914 omvat dus niet het geheele jaar. Nadien zijn er weder vier maanden verloopen en met genoegen kan de Inspecteur mededeelen, dat de toestanden zich in gunstigen zin wijzigen. Hij heeft hoop op de toekomst; de vereende krachten van Schoolcommissie, Leden van den Raad en den Inspecteur moeten samenwerken ter verbetering van het Onderwijs. Uit alles wat hij reeds tijdens zijn verblijf op Curaçao gehoord en gelezen heeft, is het den Inspecteur duidelijk geworden, dat hier in de Kolonie een schoolstrijd heeft gewoed In de hitte van den strijd, zal er aan den eenen kant wel eens te veel geëischt zijn en te luid geklaagd, terwijl aan den anderen kant ook wel eens te weinig zal geluisterd zijn en het een en ander nagelaten, wat toch goed zou zijn geweest voor het Onderwijs. De nieuwe Inspecteur hoopt van harte, dat de schoolstrijd nu is afgeloopen en men elkander niet meer zal bekampen, maar met elkander samenwerken ter verbetering van het Onderwijs. Over wat geschied is, zal hij geen oordeel vellen; hij is niet gekomen als rechter om de zaak uit te maken en te beslissen, wie gelijk, wie ongelijk had. Hij is benoemd tot Inspecteur en zal toezicht houden op het Onderwijs, dat alles zoo goed mogelijk gaat.

Best mogelijk dat zijn eerste Verslag hier en daar teleurstelling heeft gewekt. Hij heeft slechts neergeschreven, wat hij zelf persoonlijk heeft onderzocht en zijn oordeel gegrond op eigen waarneming.

Waar echter de Gouverneur in de gewisselde stukken en de President der Schoolcommissie in den Raad hun standpunt hebben uiteengezet, meent de nieuwe Inspecteur over zijn eigen zienswijze verder te kunnen zwijgen.

Voor zoover noodig zal hij nu de verschillende Sprekers beantwoorden.

Het Lid LANSBERG kan gerust zijn; meermalen was de Inspecteur persoonlijk tegenwoordig, als er beschuiten werden uitgedeeld, maar die uitdeeling heeft werkelijk plaats met onderscheid. Alleen de kinderen, die het noodig hebben, ontvangen een beschuitje

Dat de „Wilhelmina-school" betere resultaten geeft, wordt in 't Verslag verklaard. De Heeren kunnen daar lezen, dat er op de „Wilhelmina-school" meer werk wordt gemaakt van sommige vakken en ook dat daar een betere aansluiting bestaat van de verschillende klassen in 't algemeen.

Het spijt den Inspecteur, dat hij den Voorzitter moet tegenspreken, als deze meent, dat er geen groot verschil bestaat tusschen het Hollandsch spreken van de leerlingen der „Wilhelmina-school" en die der „Hendrik-school." Dat onderscheid bestaat wel en is zoo groot, dat vier leden van de Schoolcommissie na het bijwonen van een openbare les op bei de scholen, geheel ongevraagd, hun groote verwondering over dit opvallend onderscheid uitspraken

De Heer ZEPPENFELDT heeft verschillende omstandigheden opgesomd, die het onderwijs op de buitenscholen bemoeilijken Een der hoofdoorzaken werd echter door hem vergeten, dat is: het te veel en onnoodig Papiamentsch spreken met de kinderen.

Of de nieuwe Onderwijs-verordening nu spoedig tot stand zal komen, kan de Inspecteur nog niet beloven, wel, dat de scheiding tusschen Inspecteur en Schoolcommissie weldra haar beslag zal krijgen. Dit punt werd reeds in de allereerste vergadering op 12 Oct. 1914 ter sprake gebracht Maar wil men nu eens een Verordening, die over het algemeen zal voldoen, die tegemoet komt aan bestaande bezwaren en nieuwe moeilijkheden voorkomt, dan moet er heel wat onderzocht worden. De Verordening van 1907 werd al tien maal gewijzigd of aangevuld. De nieuwe Verordening mag dus wel goed worden voorbereid en in elkander gezet om niet in hetzelfde euvel te vervallen. Men oefene dus een weinig geduld, en gunne den noodigen tijd tot voorbereiding der nieuwe Verordening.

(Wordt vervolgd).

DE OORLOG.

De oorlogsverklaring van Italië is er. Zondag, op het plechtige Pinksterfeest, kwam de officiëele verklaring en begonnen onmiddellijk de vijandelijke schepen de kusten van Italië te beschieten.

Maar men was erop voorbereid, zoodat torpedojagers eveneens in actie kwamen en de vijandelijke schepen verjoegen. Tot op heden hebben er alleen nog maar een paar schermutselingen plaats gehad om en nabij de grenzen tusschen Oostenrijk en Italië. De volle zwaarte van hun overwicht zal door de Verbondenen en eerst langzaam aan gemerkt worden, het meedoen van Italië moet eerst gevoeld worden in het Westen en Oosten.

De troepenverdeeling der Verbondenen wordt nu geheel en al gewijzigd. Daar er thans geen grenzen meer te bewaken zijn, komen vele manschappen vrij. De aanvoer van levensmiddelen en ammunitie kan nu ook veel gemakkelijker geschieden, nu Italië bondgenoot geworden is der Verbondenen, terwijl deze twee hoofdzaken voor Oostenrijk veel moeilijker worden.

Maar dit alles moet eerst doorwerken totdat het overal goed wordt gevoeld, en dan zal de weegschaal doorslaan ten gunste der Verbondenen

Duitschland heeft in de afgeloopen maand het uiterste beproefd. Meer dan 100 000 versche manschappen zijn eind April naar België gezonden, waar intusschen ook het nieuwe Engelsche transport was aangekomen. De Belgen, die als bij toeval er toe kwamen het Yzergebied onder te laten loopen, hebben nu systematisch hun waterlinie in orde gemaakt. Zij kunnen de Yzerstreek nu naar goed vinden onder water zetten en weer droog leggen. Om hen hierin zooveel mogelijk te bemoeilijken, hebben de Duitschers zoo verwoed gestreden in de Yzervlakte; maar te vergeefs Zij hebben daar ontelbaar vele manschappen verloren en moeten nu langzamerhand terugtrekken.

Als Belgenland maar weer vrij is, zal er wel spoedig over den vrede onderhandeld worden. Want tot vernietiging van een der partijen, zóó dat deze gedwongen zal zijn om vrede te vragen, komt het nooit. Men kan het niet verder brengen dan tot wederzijdsche uitputting

Moe gestreden, zullen beide partijen naar vrede verlangen, zoodra het geschikte oogenblik om erover te onderhandelen maar gekomen is. Dit oogenblik zal zijn aangebroken, als België ontruimd zal wezen, omdat dit niet gebeuren kan, tenzij ook het Noorden van Frankrijk weer vrij is van vijandelijke troepen.

Als allen weer staan op eigen bodem, zal het mogelijk worden hun te spreken over den vrede. Z. H. Paus Benedictus XV schijnt de aangewezen man om de vredesonderhandelingen in te leiden. Zijn positie is hoog genoeg om zich tot allen te kunnen richten; als erkend Souverein heeft hij toegang tot alle hoven, als Opperhoofd der Katholieke Kerk wordt hij door allen geëerbiedigd. Zijn voortdurend ijveren voor den vrede wordt reeds nu algemeen ten hoogste gewaardeerd.

De Katwijk.

In *De Residentiebode* van 17 April lazen wij het volgende:

Gisternamiddag werden de kapitein en de bemanning van het stoomschip „Katwijk" door het stoomschip „Vlissingen" van het loodswezen te Vlissingen aangebracht.

Bij het op last van het Dep. van Marine ingestelde onderzoek is het volgende gebleken:

Het schip kwam van Baltimore en was bestemd voor Rotterdam met een lading graan, geconsigneerd aan de Nederlandsche Regeering.

Het was des middags door het vaarwater van de Downs geloodsd naar het Sunklichtschip en had van daar koers gesteld, langs de Callopen naar het lichtschip Nrd. Hinder. Daar de gezagvoerder vóór het uitgaan den raad had gekregen, om dit traject alleen overdag te bevarén, kwam hij te ongeveer 7 uur 30 m. ten anker in 20 vaam water op 7 mijl afstand ten Westen van laatstgenoemd lichtschip

Het tij liep om de West, zoodat het schip O.N.O. vóórlag.

Dadelijk werd het ankerlicht geheschen en werden de twee groote electrische lampen klaar gemaakt, die het schip buiten boord moesten verlichten.

Als kenmerken had het schip buiten boord geschilderd: de Nederlandsche vlag, voorop lang 15 Meter en achterop lang 10 Meter en daar tusschen in met groote letters: „Katwijk-Rotterdam"; bovendien liet men de natievlag waaien, benevens de kantoorvlag en het naamsein.

De tweede stuurman was met twee matrozen bezig met de lampen, die aan dek staande, de vlag en het naamsein goed verlichtten, doch met spieren buiten boord gevoerd moesten worden, om ook den romp te verlichten. Op de brug stond een uitkijk, overigens was er niemand aan dek.

Plotseling voelde men een hevigen schok en de stuurman zag aan bakboord vóór de brug een groote waterkolom boven de verschansing komen. De olielampen vlogen uit de beugels en er ontstond direct brand.

De kapitein en de geheele bemanning kwamen onmiddellijk aan dek; de booten werden uitgedraaid en afgevierd.

De tweede stuurman ging met negen man in stuurboord-boot en de kapitein, nadat hij eerst zijn portefeuille met papieren uit de kajuit had gehaald, in bakboord-boot met twaalf man.

In de hoop, dat het schip nog zou blijven drijven, bleven de booten eerst in de nabijheid; zij zagen toen plotseling vlak bij een onderzeeboot uit het water oprijzen. Nummers of naam werden niet gezien. Zij had een rechte voorsteven met laag voorschip, daarna een verhooging, met eenige opstanden, vermoedelijk periscopen, en daarachter weer een laag achterschip. Zoowel in het Duitsch als in het Engelsch, werd de onderzeeboot, die op ongeveer 15 meter passeerde, aangepraaid, doch men ontving geen antwoord. Menschen had men dan ook niet kunnen onderscheiden. De kapitein praaide ook nog om de sloepen naar de Noord-Hinder te sleepen, doch ook daarvan werd geen notitie genomen.

De onderzeeboot verdween daarop in de duisternis.

Na omstreeks 20 minuten zonk de „Katwijk"; de booten roeiden toen naar het lichtschip Noord-Hinder, waar zij achtereenvolgens omstreeks 2 uur en half 3 aankwamen. Schepen waren op het oogenblik van de ramp niet in zicht. De bemanning heeft niets kunnen redden. Gelukkig is niemand omgekomen of gekwetst.

Onder de geredde papieren bevinden zich de bewijzen, dat de lading geconsigneerd was aan het Nederlandsche gouvernement.

Niemand, ook de uitkijk op de

brug niet, heeft vóór den schok iets van de onderzeeboot gezien of heeft iets hooren praaien.

De „Katwijk" had graan aan boord voor de Nederlandsche Regeering; bevatte dus geen contrabande; het was op weg, niet naar een haven der oorlogvoerende partijen, maar naar Rotterdam. Het voerde duidelijke teekenen, waaruit was op te maken, dat het een Nederlandsch schip was. Het lag geankerd, van vluchten was dus geen sprake en kon makkelijk gevisiteerd worden.

Toch is het, zonder onderzoek, door een duikboot naar den kelder gejaagd. Een duikboot, die vlag noch nummer voerde, en zonder hulp te verleenen er van door ging.

Voorwaar, een ernstig geval voor onze beproefde handelsvloot. De eenige mogelijkheid, die tot verontschuldiging — niet tot goedpraten — zou kunnen leiden, is de onderstelling, dat in de duisternis (het was ongeveer half acht en, zoo zeggen de berichten, men was bezig de lichten te ontsteken, noodig voor herkenning) het schip niet herkend is of dat het manoeuvreeren met de lichten voor seinen is aangezien. Dergelijke onderstelling is mogelijk, hoewel niet waarschijnlijk. En zeker is, dat, na hetgeen er reeds telkens gebeurd is, voorzichtigheid tegenover onzen handel, dubbel geboden is.

Hoe het zij, onze regeering, die bij vorige gelegenheden aanstonds op de bres stond, zal ook thans niet nalaten, de zaak degelijk te onderzoeken en haar woord van protest te laten hooren, indien de aanvaller ontdekt wordt. En we mogen toch wel verwachten, dat die aanvaller zich zal aanmelden na zulk een daad.

Als gezegd, de veronderstelling zoo juist geopperd, doet niets af tot rechtvaardiging van het geval. Zooals toch onze Regeering op 12 Februari, in antwoord op de Duitsche verklaring betreffende den duikbootenoorlog, heeft aangestipt, is het plicht der aanvallers, een aan te vallen schip te onderzoeken.

Krachtig opkomen voor de rechten der neutralen is dus, zoo ooit, dan thans weer geboden."

De Duitsche Regeering heeft later werkelijk verklaard het schip niet herkend te hebben als een Nederlandsch schip, omdat de herkenningsteekenen niet voldoende verlicht waren.

Aan Nederland zijn excuses aangeboden. De schade zal vergoed worden.

De gevechten tusschen Maas en Moezel.

Over de gevechten tusschen Maas en Moezel wordt uit het Duitsche hoofdkwartier nader gemeld:

Terwijl de aanvallen der Franschen tot 7 April uitsluitend gericht waren op de beide vleugels, begon de vijand daarna een aanval op het centrum, nadat hij in de streek van St. Mihiel nieuwe troepen had geconcentreerd.

In den middag van 7 April had de eerste aanval plaats uit het La Sélouse-bosch, 9 KM. ten Noorden van St. Mihiel, op onze stellingen ongeveer in de linie Seuzy-Lamorville. De aanvaller trok langzaam achteruit en liet een groot aantal dooden en gewonden achter. Twee officieren en 80 man werden gevangen genomen.

In den nacht van den 8sten April duurden de artillerie-gevechten op verschillende plaatsen van het front voort, vooral bij de hoogte van Combres en tusschen Regniéville en Feyenhaye, en hier en daar ook infanterie-gevechten.

Twee aanvallen ten Zuidoosten van Verdun bij Marcheville liepen 100 M. voor onze stellingen dood.

In het bosch van Ailly drongen de Franschen weer in een deel van de loopgraven, die zij den vorigen dag hadden verloren.

Een aanval op het Boys Brulé, die bij het aanbreken van den dag plaats vond en drie nachtelijke aanvallen in het Westelijk deel van het Priesterbosch werden afgeslagen.

Den 8sten April in den namiddag en des avonds was onze tegenstander op verscheidene deelen van het front zeer actief.

Een aanval van het bosch van La Sélouse uit mislukte, gelijk den dag te voren.

In gelijktijdig plaatsvindende bloedige gevechten bij het bosch van Mortmare werden de Franschen ten slotte met het blanke wapen teruggeworpen. Hetzelfde lot trof de Fransche troepen, die in de streek van Regniéville, in het Priesterbosch, en ten Zuiden van de Orne aanvielen.

In den nacht van den 8sten op den 9den werd verbitterd op de hoogte van Combres gestreden. De Franschen schenen nieuwe versterkingen in het vuur te breugen en bezetten in den ochtend van den 9den de deelen van de loopgraven, die wij tengevolge van het zware artillerievuur hadden moeten ontruimen. Om deze loopgraven werd den heelen dag lang heet gevochten. In den loop van den nacht wierpen wij den tegenstander uit een gedeelte van de loopgraven, die hij genomen had. De heele hoofdstelling bleef in onze handen. Met het aanbreken van den dag ondernamen de Franschen met groote overmacht een nieuwen aanval, die daarop uitliep, dat zij nog eenige verdere loopgraven moesten ontruimen.

Op het overige front was het in den nacht van den 9den in het algemeen rustig. Slechts herhaalden de Franschen bij het bosch van Mortmare des avonds tevergeefs hun aanval.

Onze troepen vervolgden hen tot in hun eigen stellingen en namen twee machinegeweren.

Een aanval des vijands in den vroegen morgen had weer niets anders dan buitengewoon zware verliezen aan zijn zijde tengevolge.

Den 9den April vielen de Franschen op den Noordelijken vleugel van de Orne en de hoogten van Combres, o.a. tusschen Parfont Rupt en Marcheville, van den middag tot middernacht niet minder dan vier malen aan en wel telkenmale over een breedte van 6 KM. Al die aanvallen werden teruggeslagen en kwamen den vijand op groote verliezen te staan.

Den daaropvolgenden nacht en voormiddag waren de Fransche artillerie en mijnwerkers aan den gang. Des namiddags kwam onze tegenstander op de heele linie bij de hoogte van Combres uit zijn loopgraven te voorschijn en drong op een plaats door tot aan de Zuidelijke helling, waar zijn aanval in het vuur van onze tweede stelling doodbloedde.

Onze troepen handhaafden zich op de hoogten en heroverden door een tegenaanval onze vooruitgeschoven stelling voor een deel weer. Een tweede aanval der Franschen werd door ons artillerievuur verhinderd. De vijand beschoot 's nachts het dorp Combres en de hoogte.

Wat het overige front aangaat, had er den 9den op de linie Seuzen-Spada een ernstige maar vruchtelooze aanval des vijands plaats, waarbij wij 71 gevangenen maakten. Een zwakkere aanval in het bosch van Ailly werd gemakkelijk afgewezen.

Een aanval der Franschen op de linie Regniéville-Feyenhaye nam reeds onder ons artillerievuur een eind. De verliezen van de aanvallers waren uitermate groot. Op een plek ten Noorden van Regniéville lagen 500 lijken bij elkaar.

Den 10den April had nog maar één aanval der Franschen plaats, n.l. in het Priesterbosch, die zonder moeite werd afgeslagen.

Zoo eindigden den 10den evenals de vorige dagen met een volledig succes der Duitschers op alle aangevallen deelen van het front.

De strijd aan de Yser en de Kust.

De laatste dagen wordt aan de Yser een schrikkelijk artillerie-duel geleverd, waardoor vele slachtoffers vallen. In Thourout en Brugge komen geheele treinen met gewonden aan. Over het geheele front van Dixmuiden tot de kust hebben over en weer wanhopige aanvallen plaats, welke echter nog in het geheel geen resultaten hebben opgeleverd. Wel willen de Duitschers zich een succes toeschrijven door de verovering van het dorp Driegrachten, ten Zuiden van Dixmuiden, maar ofschoon ik de beschikking heb over zeer uitgebreide kaarten uit die streek, komt die naam er niet op voor, en ook bewoners uit die buurt kennen het gehucht niet. Waarschijnlijk is wel bedoeld een der buitenbuurten van Dixmuiden, want ook deze plaats is nog steeds niet geheel in het ongestoorde bezit der Duitschers. Bij Dixmuiden liggen de vijandelijke loopgraven slechts gescheiden van elkaar door de Yser en den grooten steenweg, die er vlak naast ligt. Water en weg hebben bij elkaar slechts een breedte van 40—50 meter, wat dan ook de afstand is, welke de loopgraven van elkander scheidt.

Het hevigst woedt de strijd niet bij Dixmuiden, maar bij Lombaertzijde, waar de geallieërden het offensief hebben en de laatste dagen ook geregeld infanterie-aanvallen doen. De Engelsche vloot ondersteunt die aanvallen door een krachtige beschieting van de Duitsche kuststellingen. Het kustbombardement van 5 April was allerhevigst en duurde ondanks den neervallenden regen, bijna den geheelen dag.

In enkele bladen, o.a. in „'t Getrouwe Maldeghem," is er melding van gemaakt, dat de Duitschers in Tielt en Kortrijk geproclameerd had den, dat zij de Yser om strategische redenen zouden opgeven. Hiervan is natuurlijk niets van aan; ze schijnen integendeel zich krachtiger dan ooit te versterken, en ze gelooven niet, dat ze binnenkort daar zullen moeten vertrekken. Tot verscheidene kilometers achter de strijdlijn is de Yserstreek niet bewoond en nu zijn de Duitsche soldaten daar overal bezig het land te bewerken, waarin granen gezaaid worden. De bedoeling hiervan zal toch wel niet zijn, de geallieerden te laten oogsten, wat de Duitschers gezaaid hebben. Integendeel, zal het een en 't ander wel gedaan zijn om alle maatregelen te nemen, noodig, teneinde Engeland's plan te verijdelen: de uithongering van Duitschland. De bewerking van het land door Duitsche soldaten is niet iets plaatselijks, maar geschiedt in België achter het front, waar de burgers moeten vluchten. Ook in het overige België worden de boeren geholpen aan zaaigranen, meststoffen, enz., tegen nogal hooge betalingen.

Onlangs werd Zeebrugge weer eens beschoten, zooals ik reeds meldde, door Engelsche oorlogschepen, ofschoon de Duitsche kustbatterijen het meest in actie waren. Die schermutselingen zullen daar in den vervolge wel meer plaats hebben, maar hebben niet meer de beteekenis van vroeger. Openden vroeger de Engelsche schepen een vuren op Zeebrugge, dan was dit ook bedoeld als een bombardement, maar tegenwoordig niet meer. Komen een of meer Engelsche kruisers wat te dicht bij, dan stellen de Duitschers hun kustbatterijen in werking. Meenen hunnerzijds de Engelschen hier of daar een periscoop te zien, dan beginnen zij te vuren op echte of vermeende onderzeeërs.

De lezers kunnen dus 't best doen in den komenden tijd de berichten over „bombardementen" op Zeebrugge, die in sommige bladen reeds verschenen zijn, wat critisch te lezen.

Part. Corr. De Tijd.

Een Landsbelang.

De Ned. Overzee-Trust-Maatschappij.

Een der leden der redactie van *De Tijd* mocht een onderhoud hebben met den heer Van Aalst, organisator der Nederlandsche Overzee-Trust-Maatschappij. Van dit onderhoud geeft hij het volgende verslag:

Met de groote welwillendheid hem eigen, ontving de heer C. J. K. van Aalst mij in de presidentskamer der Nederlandsche Handel-Maatschappij in de groote huizinge aan de Heerengracht te Amsterdam, na het verzoek van den journalist om een vraaggesprek. En met de verbazing wekkende kalme rust van den oer krachtigen, alles beheerschenden zakenman, die elk moment dienstbaar maakt aan zijn wil en aan iedere aangelegenheid de juiste minuten toe bedeelt waardoor wonderen van arbeidspraestatie geboren worden, stond de heer Van Aalst mij te woord.

Het doel van mijn komst was spoedig uiteengezet. De Nederlandsche Overzee Trust-Maatschappij — een der vele geniale scheppingen van dezen organisator van Nederlandsche energie — heeft in deze crisisdagen ons land en ons volk onschatbare diensten bewezen. Zij heeft den handel een weg gebaand, waar deze gesloten was; zij heeft de industrie doen voortbloeien, waar deze met stilstaan door gebrek aan materiaaltoevoer werd bedreigd; zij heeft aldus de arbeiders voor werkloosheid bewaard en voor een integreerend deel meegeholpen ons economisch leven voor ondergang te behoeden. Voor de breede massa des volks, voor het groote publiek is dit alles echter minder bekend Men beseft niet in breeden kring, vol doende, wat deze Maatschappij, en de man, die aan haar hoofd staat, in deze bange dagen voor ons land beteekenen. Lag het niet voor de hand, dat de journalist doel en werking van de bedoelde instelling eens wat nader wilde belichten?

Zijn aanvankelijke bezwaren tegen een interview, bezwaren, die verband hielden met buitenlandsche verhoudingen, liet de heer Van Aalst varen, na de verzekering dezerzijds, dat uitsluitend het onderhoud ten doel had, nader bekend te geraken met opzet en werking der Nederl. Overzee-Trust-Maatschappij. Trouwens — een eigenlijk vraaggesprek is dit onderhoud niet geworden. Want met de levendigheid, welke het luisteren tot een genot maakt, begon de heer Van Aalst eigenerbeweging te vertellen van streven en werken der instelling, zoodat vragen overbodig werden!

Toen in den afgeloopen zomer de eerste bange crisis den Nederlandschen handel en het Nederlandsche volk in zoo groote ongerustheid brachten, toen duizenderlei ongekende, nooit voorziene vraagstukken een schier onmiddellijke oplossing eischten, toen vormde zich (de journalist moest telkens naar den man van het initiatief vragen, daar de heer Van Aalst zich zelf poogde te elimineeren), een commissie voor den Nederlandschen handel. Er werd wel veel afgegeven op den Nederlandschen handel, die allerlei verboden dingen heette te doen, welke ons land in gevaar brachten, doch men bedacht niet, dat de handel hier opeens voor een ongekenden toestand stond, waarin niet zoozeer door plichtsverzuim, maar meest door zuivere onwetendheid gezondigd kon worden. Allereerste eisch was dus: voorlichting! voorlichting van onzen handel wat deze al, wat deze niet mocht doen om niet ons land mede in het wereld-conflict te betrekken.

Aanstonds trad deze commissie, met den heer Van Aalst aan 't hoofd, adviseerend op. En iederen Dinsdag en Vrijdag — sindsdien geschiedt dit nog steeds — vergaderde de commissie in Den Haag.

Spoedig daarop rezen de moeilijkheden met Engeland, dat allerlei waren tot contrabande verklaarde en maatregelen nam om doorvoer dezer contrabande naar zijne vijanden te voorkomen. Onze schepen werden aangehouden, onderzocht, opgebracht, de lading gelost tot een nadere eindbeslissing zou genomen worden. Aanvoer van noodige levensmiddelen lag aldus afgesneden, de handel verlamd, de industrie tot stilstand gedoemd bij gebrek aan grondstoffen. Een meesterlijke zet was toen de oprichting van de Nederlandsche Overzee-Trust-Mij. Immers, 't was niet de bedoeling van de geallieërden, met name van Engeland, om aan Nederland moeilijkheden in den weg te leggen. Men was gaarne bereid maatregelen toe te laten, waardoor wij aanvoer kregen van de noodige waren, mits de besliste waarborg werd gegeven, dat alles in ons land zou verwerkt worden. Wie konden dezen waarborg beter geven dan onze bankiers en reeders zelf? Niet elk op zich zelf, maar als één macht optredend als vertrouwenwekkend vertegenwoordigend aansprakelijk lichaam jegens de buitenlandsche regeeringen. Het noodige kapitaal werd bijeengebracht en de Nederl. Overzee-Trust-Maatschappij opgericht. Spoedig wist zij, o.a. dank zij de bemoeiingen van den Engelschen handelsattaché Sir Francis Oppenheimer, in Den Haag, van Engeland, Frankrijk en Rusland te verkrijgen, dat alle goederen, die volstrekt voor eigen g bruik in Nederland bestemd waren en daarom aan de Ned. O. T. M. moesten geadresseerd worden, naar Nederland vrijelijk mochten worden uitgevoerd. De zekerheid moest natuurlijk slechts gegeven, dat niets de grenzen zou passeeren. Elke firma in Nederland, die nu contrabande wilde betrekken, had een aanvrage bij de Mij. in te dienen. Kreeg deze de bovenbedoelde zekerheid — en voor die zekerheid moest een bankgarantie gestort — dan besliste het bestuur der N. O. T. M. in goedgunstigen zin en kon door haar de noodige aanvoer verkregen worden.

Zoodra dus uit de scheepspapieren bleek, dat de vervoerde goederen aan de N. O. T. M. geconsigneerd waren, lieten de oorlogschepen der geallieerden 't schip met rust.

Met deze regeling had de Maatschappij een beteekenisvol succes behaald. En de handel zal daarmede wel heel tevreden zijn geweest?" vroeg ik.

Toch niet!

— „Er waren natuurlijk ook menschen, die klaagden, en wel, dat de Nederl. O. T. M. de prijzen drukte. Immers, uitvoer was afgesneden en alleen eigen land bleef afnemer. Dat dit op de prijzen van invloed was, spreekt van zelf. Maar daarvan de N. O. T. M. een verwijt te maken is toch wel zeer onbillijk", merkte terecht de heer Van Aalst op. „Men bedenkt alsdan niet, dat zonder de N. O. T M. heel de toevoer afgesneden zou zijn geweest, dat men dan niets had ontvangen, dat heel de handel en de industrie weldra hadden stil gelegen."

Intusschen ging de Maatschappij onverdroten met hare werkzaamheden voort, en wel met stijgend succes. Want toen Engeland in antwoord op de Duitsche blokkade alle goederenvervoer voor en naar Duitschland afsneed en 1 Maart alle desbetreffende goederen met inbeslagname bedreigde, toen was het zeer verblijdend resultaat der bemoeiingen van de N. O. T. M., dat alle goederen, die, volgens verklaring der N. O. T. M., verscheept waren vóór 2 Maart, ongemoeid gelaten werden. Aldus werd onze handel voor zeer ernstige schaden gevrijwaard.

Al deze maatregelen betroffen uitsluitend de geallieerden, meer in 't bijzonder Engeland. Van zelf deed dit de vraag rijzen of ook niet met Duitschland overleg werd gepleegd om door tusschenkomst der N. O. T. M. uitvoer van bepaalde artikelen uitsluitend voor Nederlandsch gebruik te verkrijgen, op gelijken voet als de uitvoer uit Engeland door haar is geregeld.

— „Zeer zeker," was 't antwoord. Duitschland staat echter in dit opzicht op ietwat ander, (ofschoon volstrekt niet onwelwillender standpunt dan Engeland. En nu Duitschland blijkbaar heeft ingezien hoe in de practijk onze regeling voldoet, lijkt 't mede meer geneigd denzelfden weg met de N. O. T. M. op te gaan. Dit blijkt hieruit — 't is een primeur voor „De Tijd", zeide de heer v. Aalst glimlachend — dat het beetwortelzaad, hetwelk uit Duitschland komt en voor onze beetwortelindustrie van zoo enorm belang is, door bemiddeling van ons eerstdaags zal mogen ingevoerd worden, natuurlijk met de onafscheidelijke voorwaarde, dat niets uitgevoerd wordt naar de met Duitschland in oorlog zijnde landen."

— „Hoe kan de N. O. T. M. zorg dragen, dat hieraan wordt voldaan?"

— „Wel, eerstens onderzoeken wij alle aanvragen, die bij ons inkomen, nauwkeurig, zoodat wij voor ons zekerheid hebben, dat die verplichtingen zullen worden nagekomen. Bovendien eischen wij de reeds genoemde bank-garantie. Een zekere som moet vastgezet worden, welke, bij nietvoldoening aan de verplichtingen, verbeurd wordt verklaard. Zoo'n bankgarantie kan over één vracht loopen, maar wij hebben ook contracten voor groote firma's waarbij een groote som in eens wordt gestort. En bovendien hebben wij, om voor naleving van onze verplichtingen te zorgen, een korps controleurs, die zorgvuldig nagaan of de goederen wel aangewend worden voor de opgegeven bestemmingen en niet naar het buitenland worden vervoerd. Deze z. g. controledienst staat onder leiding van den heer Arnoldie, bekend als de waakzame oud-stationschef uit Den Haag."

— „Aan dit alles zijn natuurlijk onkosten verbonden. Deze worden zeker door de N. O. T. M. in rekening gebracht?"

— „Wij berekenen 1/8 pCt. Doch men wete — ons Nederlandsche publiek is wel eens geneigd tot allerlei zeer "welwillende" veronderstellingen, — dat wij absoluut geen winst beoogen; wordt er winst gemaakt, dan wordt deze afgedragen aan het Nationaal Steuncomité."

— „Nog één vraag zij mij vergund! Al het tot nog toe besprokene gold Nederland meer uitsluitend. Strekken de bemoeiïngen van de Maatschappij zich echter ook uit tot onze Koloniën?"

— „Daarop is juist ons laatste streven gericht. Ons principe is steeds geweest, dat onze Koloniën op gelijken voet als 't Moederland moeten behandeld worden. Onze Koloniën zijn evengoed een deel van Nederland als Zeeland, Holland of Overijsel. Of de oceaan dan wel een smallere rivier landstreken, die bijeen hooren, scheidt, doet niets ter zake! En nu is het mooie, dat de Engelsche regeering dit standpunt wel schijnt te accepteeren. Vandaar dat er een comité wordt opgericht — weer een primeur voor „De Tijd"— dat alle aanvragen voor onze Koloniën zal te beoordeelen hebben en beslissen moet, welke goederen noodig zijn, om het economische leven in Nederlandsch-Indië in gang te houden. De geallieerden zullen namelijk wel bereid worden bevonden zekere Duitsche goederen, die wij in onze Koloniën beslist noodig hebben, door te laten, terwijl Duitschland den uitvoer zal toestaan, als 't zekerheid heeft, dat niets in vijandelijke handen komt. Een comité, waarin de buitenlandsche regeeringen vertrouwen stellen en dat tegenover haar zekere verantwoordelijkheid draagt, diende dus opgericht, om te beslissen, welke zaken in onze Koloniën noodzakelijk zijn. Van groot belang is dit voor den toevoer van Duitsch materiaal voor onze gouvernementswerken, voor de Deli-spoor, voor de suikerfabrieken, rubber ondernemingen, mineraalwater, medicamenten enz. enz. Dit wat den invoer in Ned.-Indië betreft. Wat den uitvoer aangaat, is er een niet minder belangrijke regeling. Uitgaande van het principe, dat de Kolonie een deel van Nederland is, en dat dus feitelijk niemand er mede te maken heeft, wat er gebeurd met producten van onze eigene bezittingen, verscheept naar ons eigen land, is ook verkregen, dat alle tabak uit Indië, zonder eenige restrictie, kan vervoerd worden naar ons land. Er wordt dus niet gevraagd of zij, eenmaal in Nederland, weer naar elders uitgevoerd wordt: onze tabak wordt met rust gelaten. Ieder, die bedenkt, welke schade er bijvoorbeeld aan de kostbare Deli-en ook Java-tabak zou kunnen berokkend worden, niet alleen bij verbeurdverklaring, maar zelfs bij aanhouding en tijdelijken opslag in daarvoor niet berekende Engelsche of Fransche opslagplaatsen, begrijpt de beteekenis van dit resultaat."

— „Wie staat aan het hoofd van bedoeld comité voor de koloniën?" vroeg ik.

— „Och, het is 't best alles zoo-

veel mogelijk in één hand te houden, omdat alles in elkander grijpt als een raderwerk. Het een houdt ten nauwste verband met het ander. En daarom zal de meerderheid der leden van de Commissie voor den Nederlandschen Handel dit comité vormen.

De leden van genoemde Commissie zijn, zooals u weet, jhr. L. P. D. Op ten Noort, de heeren A. G. Kröller, Joost van Vollenhoven, prof. mr. C. van Vollenhoven en mijn persoon.

— „En ten slotte, gij waart daar juist getuige van een telefonisch gesprek met den secretaris van den Nederl. Tuinbouwraad (1) De boomkweekers zitten in nood. 't Is de tijd voor verzending van heesters en planten. De export naar alle landen, waaronder Duitschland en Oostenrijk, is van zeer groote beteekenis. Maar ...... en daar komt een groote „mear" ...... de wortels worden verpakt in gonjo-zakken, welk materiaal uit Engeland komt en dus, overeenkomstig onze aangegane verplichtingen, niet naar de met dat land in oorlog zijnde landen mag uitgevoerd worden Wat te doen? De boomkweekers moeten geholpen! Wij pogen nu van de Verbondenen toestemming te verkrijgen voor de aanwending van gonjo-zakken voor het bepaalde doel. Er is nog geen beslissing genomen, doch wij hopen spoedig de kweekers van Aalsmeer en Boskoop te kunnen gerust stellen."

— „Zoo ziet u, de Nederl. Overzee Trust-Maatschappij zorgt voor alles!" eindigde de heer v. Aalst

— Dit juist aan het groote publiek te doen weten, was het doel van mijn komst geweest!

(1) Namelijk bij het begin van dit vraaggesprek had dit plaats.

Berichten uit de Kolonie.

Kerkelijke Berichten.

Van Rome uit werd in 1912 aan alle Bisschoppen over de geheele wereld een waarschuwing gezonden: „in hun respectievelijke diocesen geen Syrischen Priester verlof te willen geven tot bedelen, zoo hij het bewijs niet kon overleggen, expresselijk daartoe gemachtigd te zijn door de *Congregatio de Propaganda Fide.*"

De Hoogeerw. Pater Provicaris Apostolicus verzoekt derhalve den Geloovigen: aan geen vreemdeling, als Priester gekleed, aalmoezen te willen geven, zoo de vreemdeling geen Verlof tot bedelen toonen kan, onderteekend door den Vicaris Apostolicus van Curaçao, of diens plaatsvervanger. Alleen een dergelijk Verlof waarborgt, dat de papieren van den vreemdeling zijn onderzocht en in orde bevonden.

Welkom!

In het begin van de volgende week worden met de „Prins Frederik Hendrik" de Eerw. Paters POIESZ en POTTEN en de Eerw. Frater ÆMILIANO uit Nederland terugverwacht.

Reeds bij voorbaat heeten wij allen hartelijk welkom.

A. N. V.

De Groep Nederlandsche Antillen van het „Algemeen Nederlandsch Verbond" hield Donderdagavond een Algemeene Vergadering. Het weer was druilerig en het was de laatste avond der Marine. Toch waren er nog vele Dames en Heeren opgekomen ter vergadering, maar niet zooveel als verwacht werden.

De Ondervoorzitter, Pater R. J. C. WAHLEN, opende de vergadering, zijn spijt uitdrukkend het voorrecht te moeten missen der tegenwoordigheid van den Hoogedelgestr. Heer Gouverneur der Kolonie, die zich had laten verontschuldigen en zijn Adjudant, Luitenant PIEPER gezonden had om Hem te vertegenwoordigen.

Ook het gemis van den geachten Voorzitter, C. S. GORSIRA J.P.Ez. werd gevoeld, te meer daar zijn afwezigheid te wijten was aan een auto ongeluk.

Nog meer dan anders had dezen avond de welkomegroet zijn betee kenis, omdat de Dames en Heeren zelfs den regen getrotseerd hadden. Geheel in het bizonder werd Luitenant VREEDE verwelkomd, omdat deze nog den laatsten avond van zijn verblijf op Curaçao gegeven had aan het Verbond. De waarnemende Voorzitter betreurde het een oogenblik de hooggespannen verwachting te moeten te leur stellen.

Volgens de Statuten moest eerst een Kort Verslag over 1914 worden voorgelezen. Hij verzocht derhalve de Vergadering een oogenblik de attentie te willen leenen aan den Secretaris, de Heer CHUMACEIRO.

Na voorlezing van het Verslag, dat wegens plaatsruimte eerst de volgende week kan worden opgenomen in ons Blad, benoemde de Voorzitter een Commissie van drie leden, om de rekening en verantwoording van het afgeloopen jaar na te zien.

Hij verzocht de Heeren Mr. PH. F. DE HASETH EVERTSZ, Dr. P. J. VAN BREEMEN, en den Heer H. J. COHEN HENRIQUEZ zich te willen vereenigen tot deze Commissie. De Secretaris-penningmeester zou de noodige stukken ter hunner beschikking stellen.

Alsnu werd de Lezing ingeleid van Luitenant D. VREEDE De Voorzitter herhaalde, dat het ten hoogste gewaardeerd werd, dat de Luitenant zelfs den laatsten avond van zijn verblijf op Curaçao had willen geven aan het Verbond. Het Bestuur der Groep had zeer veel moeite gedaan om deze Algemeene Vergadering aantrekkelijk te maken voor de Leden.

Het bracht in herinnering de schitterende avonden van vroeger. De laatste algemeene Vergadering, waarop Mevr. VAN BREEMEN haar lezing hield over het Nederlandsche Lied was een waar succes. Iets dergelijks had het Bestuur gewild, eenige Dames hadden zich reeds bereid verklaard tot het zingen van liederen, ook werd het vormen van een Kinderkoor overwogen, maar telkens kwamen er zooveel moeilijkheden, dat men ten slotte de bereidwilligheid moest inroepen van eenige Heeren Musici, en van de Marine Luitenant VREEDE was onmiddellijk bereid tot het houden eener lezing over REMBRANDT.

De Voorzitter had reeds hier en daar bizonderheden opgevangen en wist dat de Spreker van dezen avond niet onbekend was met de Schilderkunst en een groote vereerder was van REMBRANDT. Geestdrift voor het onderwerp zou dus de lezing bezielen. De aandacht der aanwezigen te vragen was onnoodig, de Spreker kende het geheim die aandacht te boeien. Met zeer veel genoegen werd derhalve het woord gegeven aan Luitenant VREEDE.

De lezing was eigenlijk een causerie. De Spreker praatte heel eenvoudig weg over de Ouders van Rembrandt, over zijn opvoeding, leerschool, levenswijze, over alles wat had medegewerkt om hem te vormen. Het mooiste was wel, dat Rembrandt spoedig genoeg had van iedere school en leering en zich zelf vormde. Dat is de ware grootheid van Rembrandt, dat hij steeds zich zelf heeft willen geven, en steeds heeft willen volgen zijn eigen aandrang en inborst, zijn eigen inzicht van zaken. Deze groote glorie van Rembrandt werd ook zijn grootste ongeluk. Hij werkte niet volgens bestelling en voldeed zijn lastgevers niet. De zoogenaamde *Nachtwacht* was de oorlogsverklaring van Rembrandt. De rijke Patriciërs van Amsterdam wilden een portret, maar Rembrandt maakte van het portret een schilderij, een visioen van licht en kleuren. Maar de in de schaduw gestelden wilden meer in het zonnetje gezet worden en zoo kwam er misnoegen en tegenwerking. Rembrandt had echter zulk een gelukkige levensopvatting, dat al die tijdelijke ellende, gebrek aan waardeering, de dood van Saskia, zijn veel geliefde echtgenoote, het verlies zijner goederen, de voortdurende oorlogen rondom hem, hem niet konden deren; hij schilderde door, kracht scheppend en moed uit de zonnige vroolijkheid in zijn ziel.

Alleen de verzwakking van zijn gezicht hinderde hem in latere jaren. Maar ontroerend is het zijn schilderij van Homerus te zien, den blinden Dichter, een werk uit de dagen, dat Rembrandt zelf het gezicht verloor.

De spreker wees herhaaldelijk op het inwendige leven van Rembrandt, waardoor hij den schijn wekte twee persoonlijkheden te zijn. Hij schilderde altijd anders dan men uiterlijk van hem zou verwachten.

Verschillende lichtbeelden helderden de lezing op. Ook waren vele reproducties van Rembrandt's schilderijen ter beschikking gesteld der Groep. We zagen de Nachtwacht, de Staalmeesters, het Bruidje, Simeon in den Tempel, zelfportretten van Rembrandt, een landschap en verschillende etsen.

Het is wonder, dat op Curaçao nog zooveel van Rembrandt te vinden was.

De Voorzitter bracht den Spreker dank en verklaarde, dat Luitenant VREEDE REMBRANDT heel aardig had nagevolgd. Deze lezing werd het Curaçaosche Publiek aangeboden als een tegenbeleefdheid voor de vele fijne attenties door de Marine tijdens haar verblijf hier op Curaçao ondervonden. Een act van piëteit wordt niet beoordeeld, maar dankbaar aanvaard. Zoo had ook deze lezing eene hoogere beteekenis ontvangen en straalde in den gouden gloed van dankbare piëteit. Geen ander woord dan dank paste op deze lezing. Curaçao zal nog lang denken aan Rembrandt en zijn wisselvallig leven; moge Luitenant VREEDE ook de aangenaamste herinneringen meenemen van ons eiland.

Bizonder aangenaam was het Pater WAHLEN, dat de Spreker goed gereleveerd had, dat Rembrandt's kracht voortkwam uit zijn innerlijk geloof. Rembrandt zag de wereld als een wondere schepping van Gods almacht; daarom straarde hij steeds in het heldere licht.

Rembrandt is de Prins, de Koning der Hollandsche schilders, de eerste in Nederland en nergens ter wereld de tweede

Als volbloed Hollander is hij in al zijn stukken echt Hollandsch, oprecht en eerlijk. Daarom juicht de Voorzitter de keuze van den Spreker toe. Hollands Glorie wordt ook gedeeld op Curaçao, ook in de Kolonie verheugt men zich over de grootheid van Hollands roem. Onze Nationale Kunst wordt ook hier gewaardeerd, gelijk blijkt uit de toezending van zoovele reproducties Het Land van Rembrand is ons Moederland en meer dan ooit hebben wij dezen avond gevoeld de eenheid van den Hollandschen stam en de zedelijke grootheid van Nederland.

Het orkest speelde een opwekkend stuk en daarna 't „Wien Neerlansch bloed."

In opgewekte stemming ging de vergadering huiswaarts. Van meerdere zijden werd verklaard, dat de muziek aan zulk een avond een bizondere attractie gaf. Met dankbaarheid erkent het Bestuur de medewerking van den Heer J. MONSANTO, cum suis.

V. V. V.

De „Vereeniging tot bevordering van het Vreemdelingen Verkeer" is dan opgericht.

Dit is een feit, waarover wij ons van harte verheugen. Spoedig zal het blijken, van welk groot nut deze Vereeniging is voor onze stad in 't bizonder en voor onze Kolonie in het algemeen.

Wat ons ook grootelijks verheugde, was de mooie opkomst van leden en belangstellenden. De zaal van den Kolonialen Raad was goed bezet, en geheel de vergadering door heerschte er een opgewekte toon. Men zag, dat er iets gevoeld wordt voor deze Vereeniging Dat was een zeer verblijdend teeken.

Aan de Bestuurstafel hadden plaats genomen de Heeren Mr J. B. GORSIRA, Mr PH. F. DE HASETH-EVERTSZ, H. H. R. CHAPMAN, Dr. H. FERGUSON en H. J. COHEN HENRIQUEZ.

Mr. GORSIRA opende de vergadering en heette allen welkom. Hij bracht in herinnering, hoe de aansporing van Dr. KRAUS had doen besluiten tot een bespreking over de oprichting der Vereeniging in een Bestuursvergadering van de „Groep Nederlandsche Antillen" van het „A. N. V." Er werden eenige Heeren aangezocht om een Voorloopig Bestuur te vormen en de Statuten op te maken. De Leden werden aangeworven, men zou ook tot de oprichting zijn overgegaan, toen in Europa de oorlog uitbrak. Het gevaar van er in betrokken te worden, was voor Nederland niet denkbeeldig. De toestand werd daardoor ook op Curaçao onzeker, en zoo waren de tijden minder geschikt om nieuwe Vereenigingen op te richten. Nadat het gevaar van oorlog voor Nederland wat verminderd was, kon men toch nog niet met de nieuwe stichting beginnen, omdat er toen druk vergaderd en gecollecteerd werd voor de Uitgeweken Belgen, voor het Koninklijk Nationaal Steuncomité, en ten slotte voor onze eigene armen van Curaçao, Aruba en Bonaire.

Nu al die drukte wat achter den rug is en de vrede in 't zicht, heeft het Voorloopig Bestuur deze algemeene vergadering uitgeschreven, om zoodra de Vrede er werkelijk is met kracht de bevordering van het Vreemdelingenverkeer ter hand te kunnen nemen.

De Voorzitter verzoekt de Vergadering over te willen gaan tot op richting der Vereeniging door goedkeuring der Statuten.

De verschillende artikelen worden voorgelezen.

Als contributie voor de gewone leden, er zijn er reeds 127, werd vastgesteld f 3

De Bijdrage der Donateurs, reeds 13 gaven zich op, werd bepaald op f 10, en de schenking in eens, om voor altijd Donateur te zijn zonder verdere jaarlijksche bijdrage, op 50 Gld. gesteld.

Onder de artikelen is er ook een, waarin de Pers wordt erkend en voordeelen worden verleend aan verdienstelijke redacteurs.

Dit vinden we zeer juist gezien van de Samenstellers der Statuten. De Vereeniging zal haar grootsten steun vinden in de Plaatselijke Bladen, en zeer dikwijls moeten inwerken op het groote Publiek, wat slechts te bereiken valt door de Pers. Wij brengen hierbij beleefden dank voor de aanbieding van het Donateurschap aan onze redactie.

De Voorzitter deelde verder mede, dat een redactiecommissie was benoemd tot samenstelling van een reclameboekje, waarin reisgidsen

Burgerlijke stand.

Opgaaf van het aantal geboorten, sterfgevallen en huwelijken, welke hebben plaats gehad gedurende de maand Maart 1915.

	Geboorten.				Overleden		Aangegeven.	
	M. gesl.	Vr. gesl	in echt	b. echt	M. gesl.	Vr. gesl.	Levenl.	Huwel.
CURAÇAO								
Aruba	10	7	16	1	20	25	2	2
Bonaire	4	9	6	7	—	4	2	1
St. Martin N.G.	8	6	4	10	2	1	—	—
St. Eustatius	1	3	2	2	1	1	1	—
Saba	1	2	3	—	1	4	—	—

voor verschillende verbindingen van en naar Curaçao zullen worden opgenomen, prijsopgaven van autotochtjes etc. en zeer veel mooie foto's.

Een kleine discussie volgde toen over het artikel waarin gezegd wordt, dat het Bestuur zichzelf aanvult uit de Leden; een afgetreden lid mag slechts eenmaal herkozen worden

Luitenant PIEPER vroeg, of het niet jammer was, dat een verdienstelijk lid na zich goed erin gewerkt te hebben, iemand die met hart en ziel voor de Vereeniging voelt, niet meerdere malen herkozen zou kunnen worden.

De Voorzitter antwoordt, dat het Bestuur deze beperking met opzet er aan heeft toegevoegd, om te voorkomen, dat het Bestuur steeds uit dezelfde Leden blijft bestaan zonder ooit nieuw bloed te ontvangen. Het zal zeer zeker jammer wezen een verdienstelijk lid te moeten missen, maar feitelijk is toch niemand onmisbaar Ook mag niet worden vergeten, dat de Leden eerst na 4 jaar aftreden Wordt nu een verdienste lijk lid herkozen, dan verlaat hij het Bestuur eerst na 8 jaar zijn goede krachten aan de Vereeniging te hebben besteed.

Hierna werden de Statuten als goedgekeurd beschouwd en werd het Reglement voorgelezen en goedgekeurd.

Daarna moest worden overgegaan tot de verkiezing van het Bestuur. De Voorzitter legde uit, hoe de verschillende posten onder het Voorloopig Bestuur waren verdeeld. De Heer LEON LEYBA, afwezig, was Ondervoorzitter, en de Heer Mr. CH. DE LA TRY ELLIS tweede secretaris.

Deze had echter een brief ingezonden om van dit postje outslagen te mogen worden wegens te groote opstapeling van eigen bezigheden.

Op voorstel van den Heer MANRIQUE CAPRILES werd het geheele voorloopige Bestuur definitief benoemd bij acclamatie der vergadering.

De Voorzitter bedankte, ook namens de Leden. De goedgekeurde Statuten zullen ten spoedigste den Heer Gouverneur worden aangeboden om rechtspersoonlijkheid te kunnen verkrijgen.

De Voorzitter stelde voor, Hare Majesteit de Koningin het Beschermvrouwschap aan te bieden Welk voorstel door de vergadering met gejuich werd begroet, evenals de volgende voorstellen om den Heer Gouverneur Eere-voorzitter te benoemen en Prof. KRAUS Eere-lid.

De Voorzitter besprak verder het plan subsidie aan te vragen en de beschikbare gelden te besteden aan het samenstellen van het reclame boekje. Later kon dan worden uitgezien naar een eigen locaal aan de Haven.

Een zeer opgewekte bespreking had nu plaats over de samenstelling van het boekje. De algemeene opinie der Vergadering was wel, dat het niet zoo goedkoop mogelijk, maar zoo mooi mogelijk moest zijn, niet hier, maar in Holland gedrukt worden, en gratis ter verspreiding worden neergelegd in de Ressalons der booten, in de hotels etc. Ook voor de leden zou het beschikbaar zijn. De onkosten zullen voor een groot deel worden goedgemaakt door de advertenties van de scheeps-agentschappen, hotelhouders, auto-verhuurders, handels-kantoren, en neringdoenden.

Luitenant PIEPER vroeg, hoe het Bestuur dacht over reclameborden. Hij zegt dit, omdat Mr. BENEDICT laatst als bij toeval, met zijn jacht onze haven bezocht en er toen op attent maakte, dat een reclamebord in de jacht-club opgehangen, heel wat bezoekers zou lokken. Mr. BENEDICT heeft van hieruit nog getelegrafeerd naar de *Warrior* om Mr. VAN DER BILT aan te raden een bezoek aan Curaçao te brengen. Ook deze was verrukt over zijn kort verblijf alhier. Een mooi reclamebord, met de meest noodzakelijke gegevens, zal onze haven meer bekend maken aan de eigenaars van pleizierjachten.

Pater WAHLEN vestigde de aandacht op het groote reclamebord, dat in Nederland door een schilder van naam is vervaardigd voor de Curaçaosche Afdeeling op de wereld tentoonstelling te San Francisco. Onze haven, en verschillende bedrijven moeten daar zeer mooi op zijn weergegeven. Als wij nu eens aanvroegen om na afloop der tentoonstelling dat reclamebord hier te mogen hebben, we hebben het toch ook zelf betaald, dan zou dat een prachtige versiering zijn voor het lokaal der Vereeniging aan den Waterkant. Kleinere reproducties zouden dan in de Club van New-York en overal elders waar het nuttig wordt geoordeeld, kunnen worden opgehangen.

De Heer H. J. COHEN HENRIQUEZ

is zoo gelukkig te kunnen mededeelen, dat dergelijk plan zeer goed te verwezenlijken is. Juist dezer dagen heeft de Tentoonstelling–commissie verzocht, dat alles wat te San Francisco in onze Afdeeling was tentoongesteld, ook op Curaçao te bezichtigen mocht zijn. De noodige stappen worden reeds gedaan om daartoe te geraken. Aan onzen Vertegenwoordiger te San Francisco zal geschreven worden.

Na de leden en belangstellenden bedankt te hebben voor hunne opkomst, sloot de Voorzitter de vergadering.

Onze Uitvoer.

Gedurende het eerste kwartaal van dit nieuwe jaar werd van Curaçao uitgevoerd voor een gezamelijke waarde van f 346,330.

Aan hoeden	voor	f 100,720
„ phosphaat	„	49,645
„ steenkolen	„	156,895

Officiëele berichten.

Bij Koninlijk Besluit van 9 April 1915 No. 19 is de heer I. H. Laing erkend en toegelaten als Vice-Consul van Groot-Britannië en Ierland op Curaçao.

Aan den schrijver ten kantore van den districtmeester van het 2e. en 3e. district J. R. Beaujon is om gewichtige redenen veertien dagen verloof verleend.

Aan den hulpseiner bij den seinpost op het Waterfort C. F. C. v. d. Wall Arnemann is tot herstel van gezondheid veertien dagen verlof verleend, en Louis E. Regales is tijdelijk aangewezen als zoodanig.

Aan den kommies 2de klasse der belastingen alhier E. V. Garcia is tot herstel van gezondheid een maand verlof verleend.

Posterijen.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven

J. E. Debrot, D. P. Henriquez, Moises Henriquez, Alfred Klein, Ana Pañaranda, Ernestina Puriel, Andres L. Snijders, Victor Vasquez.

Aangeteekend stuk: Dilia P. de Weeber.

Drukwerken: B. M. Kraneveldt, C. Marion, L. E. De Romero, Juan Toro.

Niet voor verzending vatbaar een brief met onvolledig adres: „Polytu Pool".

Marktbericht van den Curaçaoschen Handelsbond.

Van 28 Mei 1915.

AARDNOTEN (Pindas) per KG.		—
ZOUT per vat van 130 K.G.	f	0.80
DIVIDIVI per K,G.	„	0.05
ORANJESCHILLEN per KG. 1st kw.	„	0.30
id. per KG. 2e kw.	„	0.40
HUIDEN per K.G.	„	0.60
GEITENVELLEN per K.G.	„	0.80
WOL per K.G.	„	0.12
SCHAPENVELLEN per stuk	„	0.50
BEENDEREN per K.G.	„	0.02
RECINUS–ZAAD per K.G.	„	0.05
STROOHOEDEN (hippijapa).		
Kwaliteit No, 1 per dozijn	„	3.
„ „ 1 (gebleekt) „ „	„	3,12½
„ „ 2 „ „	„	5.
„ „ 3 „ „	„	—
„ „ 3 „ „	„	—
„ „ 4 „ „	„	7
„ „ 5 „ „ OLA	„	—.
„ „ 6 „ „	„	8
„ „ 7 „ „	„	9
„ „ 8 „ „ OLA	„	
„ „ 9 „ „	„	12.50
„ „ 10 „ „ OLA	„	
„ „ 11 „ „	„	
„ „ 12 „ „ OLA	„	
„ „ 13 „ „	„	
„ „ 14 „ „ OLA	„	
„ „ 15 „ „	„	
„ „ 1 van 25 c.M. of minder	f	

Ratten.

Gedurende de laatste 8 dagen werden in het fiscalaat aangebracht en door middel van petroleum verdelgd 23 ratten.

PROGRAMMA.

1. Soldatenblut — Marsch — v Blon.
2. Ouverture sur Semiramide — Marsch 1ste uitvoering — G Rossini.
3. Herbsweisen — Walzer — Waldteufel.
4. Fantisie sur Caualeria Rusticana — Mascagni
5. Semper Fidelis — Marche — J P Sousa
6. Selction Die lustige Wittwe — F Léhar
7. Nina — Mazurka — Moroni
8. La negrita — Joropo 1e uitv. — P E Gutierrez

Zondagavond om 7.30 uur, Overzijde

Buitenland.

De binnenlandsche toestand van Italië.

Is de houding der Italiaansche regeering zeer moeilijk te begrijpen en leent zij zich aan alle veronderstellingen, de binnenlandsche politiek is zeer duidelijk, maar baart zorgen en kommernissen zonder einde aan Salandra en zijn medewerkers van het ministerie.

Zeer begrijpelijk en vol waarheid zijn de woorden van Salandra aan een afgevaardigde: „de binnenlandsche toestand geeft mij meer zorg dan de buitenlandsche."

Wel nergens heeft de economische crisis, door den oorlog ontstaan, ongelukkiger gevolgen gehad dan in Italië.

Vanouds is het bekend, dat Italië eerder een arm land is. Vruchten en wijn zijn bijna de eenige voortbrengselen. In de laatste twintig à dertig jaren heeft zich slechts in het Noorden van Italië de opkomende industrie, vooral die der mechaniek, beginnen te ontwikkelen, welke dan ook in deze provinciën hare gunstige gevolgen deed gevoelen.

Van de handelshavens telt alleen Genua mede. Aan het buitenland is Italië de hoofdproducten schuldig. Graan, steenkolen, suiker, enz. betrekt het Rijk uit het buitenland. Overbekend is de emigratie der Italiaansche arbeiders. Amerika, Engeland, Duitschland en Frankrijk tellen op gewone tijden honderdduizenden Italiaansche werkers, die in vreemde landen het dagelijksch brood, dat het vaderland hun niet kan verschaffen, zoeken en vinden.

Nauwelijks voor het uitbreken van het tegenwoordig conflict waren de expeditie naar Afrika en de oorlog met Turkije tot een einde gebracht. Deze oorlog heeft Italië ontzaglijke sommen gekost, zoodat een afgevaardigde kon zeggen, dat men beter en goedkooper de kolonie van Turkije had kunnen afkoopen.

In de maanden Mei en Juni van het afgeloopen jaar had Italië een proeve van sociale revolutie te doorstaan, die met geweld moest onderdrukt worden, en duidelijk deed inzien, hoeveel macht de voorstanders van revolutionnair optreden in zekere streken en onder zekere bevolking hadden verkregen.

De oorlog deed al dadelijk de economische crisis uitbreken. Uit Frankrijk, Duitschland, Engeland, kwamen de Italiaansche landverhuizers terug en vormden dadelijk een groote massa werkloozen, die door de openbare besturen worden onderhouden en dadelijk het leger der revolutionnairen versterkten.

De aankomende nijverheid van het Noorden verviel bijna geheel. De talrijke vreemdelingen, die den algemeenen rijkdom van Italië jaarlijks met zes honderd millioen vermeerderden, bleven uit. Al spoedig kwam gebrek aan graan, hetwelk voor het Italiaansche volk, door de aangenomen levenswijze, van meer behoefte is dan voor een andere bevolking. De voorraad steenkolen, benoodigd voor treinverkeer en nijverheid, was weldra uitgeput, en zeer moeilijk kan daarin worden voorzien.

De voorbereiding van het leger, nà den oorlog met Turkije geheel gedesorganiseerd, vroeg een milliard lires. De leening hiervoor uitgeschreven door de regeering, tegen vier en een half procent, werd gedekt, vóoral door het patriotisme der groote bankinstellingen en de inschrijvingen der stedelijke spaarkassen. Het ministerie van oorlog en de algemeene staf hebben noch tijd noch geld verloren, en in negen maanden wonderen van werkzaamheid verricht, maar moeilijk is aan te nemen, dat in negen maanden een leger geheel in vorm kan gebracht worden.

Het drijven der oorlogvoerende mogendheden, om Italië in het conflict te lokken en zich meester te maken der publieke opinie, heeft den onrustigen geestestoestand der bevolking teweeg gebracht.

Interventisten en neutralisten bekampen elkaar in bladen, op straat en in meetingen, in vlugschriften en spotbladen, met humor en met vloeken, met stokken en revolvers.

In de groote steden gaat geen Zondag voorbij, zonder dat door voor- en tegenstanders van oorlog, klappen uitgedeeld worden. In het begin heeft de regeering dit alles toegelaten, misschien ook wel, om een of andere mogendheid vrees in te boezemen. Gedurende de laatste maanden werd echter de strijd te hevig en verbood men alle demonstraties, maar de gewoonte is aangenomen en nu vecht men tegen de openbare macht, om elkander klappen uit te kunnen deelen. De gemoederen zijn zoo verhit, dat de interventisten oorlog willen of revolutie, de neutralen vrede of oproer.

De groote leider der oorlogszuchtigen is de oud-afgevaardigde Musolini, die juist om zijn oorlogszuchtige plannen de hoofdredactie van het socialistisch partijorgaan moest verlaten. Tot algemeene verbazing wist hij nog geen maand later een geheel nieuw orgaan, *Popolo d'Italia* op te richten met de uitgebreidste informatiemiddelen en correspondentschappen. Volgens berekening van deskundigen moet Musolini op z'n minst een half millioen ter zijner beschikking gehad hebben. In alle bladen ging toen de vraag, vanwaar 't geld kwam, welke vraag gemakkelijk door de lezers beantwoord werd.

Deze Musolini is in zijn blad en op straat de hoofdman der oorlogzoekende partij, en zijn taal is in den laatsten tijd bepaald oproerig en revolutionnair, zoodat het onbegrijpelijk is, dat de regeering hier niet optreedt. Ook aan de vrijheid of liever losbandigheid der pers moet, vooral in bange tijden als de onze, sekere grenzen gesteld worden.

Met hem gaan mede al wat zich republikein of anarchist noemt en zekere elementen, die met geen partijnaam aangeduid kunnen worden en liever in troebel water visschen dan een politiek ideaal naastreven. Dat de vrijmetselarij, die hier nog steeds groote macht bezit, deze oorlogsbeweging krachtig steunt, is een bekend feit. Ook de nationalisten hebben zich door dezen Musolini laten medesleepen, totdat de laatste, bepaald revolutionnaire uitingen, aan velen hunner de oogen hebben geopend. Slecht is het aan te nemen, dat de leiders dezer beweging oorlog willen om den oorlog of om Trente en Triëst te veroveren. Beter begrijpt men, dat zij den oorlog willen om gemakkelijker de revolutie in het land te brengen.

De tegenpartij der neutralisten bestaat uit de officiëele socialistische partij, maar is niet beter te vertrouwen dan de andere. Ook zij willen niet den vrede en de algemeene onzijdigheid om des vredeswil. Ook bij hen zijn revolutionnaire inzichten niet uitgesloten, evenmin als zij karig zijn met anti-monarchistische bedreigingen. Toen de oorlog met Turkije uitbrak, hebben ze getracht de algemeene werkstaking uit te roepen en hadden gaarne de wereld het droeve schouwspel gegeven van een land, hetwelk in ernstige tijden als een oorlogsperiode, verdeeld is. De werkstaking mislukte, maar vast zijn ze besloten de zaak te hervatten, nu Italië zich mengt in het tegenwoordig conflict. Hun kreet van vrede en neutraliteit moet bij de regeering de grootste achterdocht wekken.

Het grootste deel der bevolking, bizonder de katholieken, staan met de regeering in waakzame afwachting der gebeurtenissen, die zich voordoen in den wereldoorlog.

Vaderlandsliefde bezielt hun houding. De meesten verlangen slechts vreedzaam te werken, om de economische crisis het hoofd te bieden, maar oordeelt de regeering, in wie zij een volledig vertrouwen stellen, het noodzakelijk op te treden, dan zullen zij tot den laatsten hun plicht doen en op geen offer zien, gelijk het goeden burgers betaamt.

De binnenlandsche toestand laat zich gemakkelijker begrijpen, maar is voor Italië gevaarlijker dan de buitenlandsche.

Het Centrum.

BEKENDMAKING.

De verkoop van ZILVEREN GOUDEN en JUWEELEN VOORWERPEN, beleend ter *Spaar- en Beleenbank* van 1en Sept. 1913 t/m 28sten Febr. 1914 onder No. **275 K**, t/m No. **9090K**, zal plaats hebben op *Donderdag*, den **27n Mei** a.s., en volgende Donderdagen

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao, den 22en Mei 1915.

De Voorzitter,
A. JESURUN.

9—13

Bekendmaking.

Het publiek wordt herinnerd aan Art. 2 der Verordening van 31 October 1901, 29 Januari 1902 (P. B 1902 No. 7), thans luidende:

„Iedere hond moet voorzien zijn van:

1o. een halsband met een metalen plaat, waarop vermeld staat de naam des eigenaars;

2o. een aan den halsband vast te hechten penning, welks vorm en opschrift jaarlijks in de maand Mei door den Procureur-generaal worden bepaald en welke, op vertoon van eene door den ontvanger afgegeven quitantie, waaruit blijkt, dat de in art. 1 bedoelde belasting is betaald, vanwege het plaatselijk hoofd der politie tegen den kostenden prijs wordt verstrekt."

De penning, waarop 's Rijks wapen voorkomt, zal dit belastingjaar den vorm van een bel en tot opschrift hebben het getal 1915 boven, en het volgnummer onder het wapen, en aan de achterzijde het figuur van een hond.

De penningen zijn aan de hoofdwacht van politie in de Willemstad verkrijgbaar tegen betaling van tien centen.

Curaçao, den 1sten Mei 1915.

De Procureur-generaal,
J. B. Gorsira.

Heden gewerd mij het treurig bericht dat op den 2den dezer mijne geliefde Moeder,

MEVROUW DE WEDUWE

Johanna Reiniera v. d. Pavert-Peelen,

het laatste offer haars levens aan God gebracht heeft. Rouwbeklag wordt niet verwacht, maar Vrienden en Bekenden worden minzaam uitgenoodigd tot het bijwonen der H. Mis van uitvaart, welke zal worden opgedragen in de S. Anna-kerk op aanstaanden Dinsdag ten half zeven.

P. fr. Steph. v. d. Pavert O. P.

27 Mei 1915.

R. I. P.

HAVEN-NIEUWS.

VAN 22 MEI – 5 JUNI.

Schip	Kapitein	Aankomst	van	Vertrek	naar
Pr d Nederland	N A de Boer	20 Mei	New-York	22 Mei	Amsterdam
Maracaibo	G W Goodman	22 „	New York	22 „	Maracaibo
Merida	A Johanson	24 „	Maracaibo	24 „	La Guayra
Merida	A Johanson	26 „	La Guayra	27 „	Maracaibo
Maracaibo	G W Goodman	27 „	Maracaibo	27 „	New York
Caracas	Furst	27 „	New York	27 „	La Guayra
Merida	A Johanson	2 Juni	Maracaibo	3 Iuni	Maracaibo
Caracas	Furst	2 „	La Guayra	2 „	New-York
Pr Fr Hendrik	P Koningstein	2 „	Amsterdam	3 „	New-York
Lod v Nassau	R Wagemaker	4 „	New-York	5 „	Amsterdam
Zulia	S S Morris	5 „	New-York	5 „	Maracaibo
Savoia	F Ferraro	29 of 30 Mei	Génova	29 of 30 Mei	Colón

Schooners.	Aankomst	van	Schooners.	Vertrek	naar.
Refugio H	22 Mei	Aruba	*Clara C*	22 Mei	Rio Hacha
Maria Leoncita	23 „	Aruba	*Favorita*	22 „	Pto Cabello
Brion V	24 „	Maracaibo	*Maria Leoncita*	25 „	Aruba
Hirondelle H	25 „	Maracaibo	*Refugio H*	25 „	Aruba
Diana V	26 „	Maracaibo	*Virginia H*	25 „	Vela de Coro
Angela V	26 „	Bonaire	*Amadeo V*	25 „	Maracaibo
Electra	26 „	Maracaibo	*Gacela H*	26 „	Maracaibo
San Francisco	26 „	Pto Cabello	*Camia H*	30 „	Maracaibo
Dinorah *	26 „	St Domingo	*Sirena H*	26 „	Margarita
Juan Luis H	27 „	Aruba	*Juan Luis H*	28 „	Aruba
Alix H	27 „	Maracaibo			

* Deze golet liep de Dayboi binnen om wille van averij beloopen op de reis Santo Domingo—Curaçao.